

Com és costum, cap mitjà de comunicació ha deixat passar l'oportunitat d'escarnir un dirigent d'esquerres o, també, segons com, de les esquerres presumptes: l'esgrogueïda, la pura, la desarmada, la desorientada, la connivent, l'alienada... Incerta, en qualsevol cas. La premsa burgesa ha ridiculitzat, amb més o menys raons i ganes, la visita del coordinador general d'Izquierda Unida, Cayo Lara, al monarca espanyol. La molla de la burla potser ja la coneixen vostès: amb un pin republicà penjat a la solapa, Lara ha visitat oficialment La Zarzuela i li ha explicat al borbó, entre altres coses (insignificants per a la premsa), quin és el projecte de la seua formació per a l'establiment de la III República... Espanyola, és clar. De «cordial i sincera», ha qualificat Lara la reunió. Gos i gat dinant en una mateixa taula? L'Espíritu de la Transición és la concòrdia entre fantasmes? Conciliació espectral! Pau sobrenatural! Sagrada harmonia! Quatre milions de parats! Quanta modernor! Per decepció, i no per xalar —cas de la premsa—, vull afegir-me, doncs, a la mofa pública, perquè és una llàstima que Lara no li cantara, en viu, l'himne de Riego. Tutú tütutu tututu...! Almenys hauria completat la bufonada i els valors notícia haurien pujat uns puntets, tan necessitada com va IU d'una major notorietat mediàtica. Em sap greu no haver trobat imatges del més interessant de la reunió, ço és, el comiat, la consumació de la fingida tolerància, l'aparent insubordinació, les riotes condescendents, els burlescos colpets del borbó a l'esquena de Lara: «Hala guapo, gracias por la visita, tu sigue así, en tus mundos de yupi». No sóc ningú, cert, per dissenyar estratègies de partit, però, humilment, m'imaginava (jo, que potser sóc ja massa vell) que el dirigent d'una unida esquerra hauria de visitar persistentment, i més en els temps que corren, presidents burgesos com Zapatero, patronals avars i inflexibles, sindicats (els subvencionats i els altres) i, sobretot, comités d'empresa i empleats, per poder trobar, si més no, compensacions a les actuals penúries dels treballadors. No ho fan o no ho publica la premsa? Ai! Mentrestant, encara n'hi ha d'ell que no entén per què, en aquesta crisi, l'esquerra, socialment, no té res a dir ni res a fer. De la perruca de Carrillo al pin republicà. Una esquerra de Pin i Pon.

Button

Button